

CLUB DE LECTURA

La ciudad de los prodigios de Eduardo Mendoza

Dissabte 27 octubre

11:00 h

La ciudad de los prodigios és una novel·la d'Eduardo Mendoza, publicada el 1986. S'hi fa un retrat viu de l'evolució de la ciutat de Barcelona entre les exposicions universals de 1888 i 1929. No es tracta d'una novel·la històrica convencional, com ja adverteix el seu autor en el pròleg, sinó d'una transcripció de la memòria col·lectiva d'una generació de barcelonins.

Prenent les llicències literàries necessàries per forjar una història novel·lada, Eduardo Mendoza ens mostra l'evolució d'una societat completa des del seu estancament inicial fins al seu desenvolupament industrial, econòmic i social. Cada moment de la història d'una ciutat cridada a ser en el futur una de les més europees de les ciutats espanyoles.

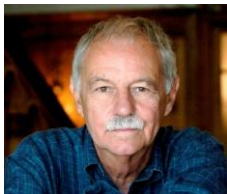
El fil conductor de tota la trama és Onofre Bouvila, representant de l'ideari col·lectiu de les classes socials més baixes: un jove d'origen humil que gràcies als seus propis esforços es converteix en un dels homes més rics i influents no només de Catalunya sinó de tot Espanya. Un personatge sòrdid i cruel, sense escrúpols, que atresora poder i béns gràcies a les seves maniobres intel·ligents però també salvatges.

La història d'Onofre Bouvila estarà fortament influïda per l'aparició en ella de tres dones. Una pitonissa li dirà que una li faria ric, una altra li encumbraria i una altra li faria feliç. Són aquestes tres dones les que directament o indirectament aportaran a Onofre els instruments necessaris per ascendir socialment i econòmicament, les que influiran en la seva formació com a personatge, les que crearan al seu voltant un món complet i complex.

S'embasten en la seva història la de molts altres personatges secundaris, fortament literaris, caricaturescos fins i tot i definits amb un ull i una ploma crítica i sagaç davant les misèries i les complexitats humanes.

Adaptació cinematogràfica

La novel·la va ser adaptada al cinema el 1999 a la pel·lícula de títol homònim dirigida per Mario Camus i interpretada entre d'altres per Olivier Martinez (Onofre Bouvila) i Emma Suárez.

Eduard Mendoza i Garriga, també conegut com a **Eduardo Mendoza**, és un escriptor en llengua castellana nascut a Barcelona l'11 de gener de 1943.

Mendoza, fill d'un fiscal, estudià dret i va viure a Nova York entre 1973 i 1982, on es traslladà per a treballar com a traductor per a les Nacions Unides.

L'any 1975 publicà la seva primera novel·la, *La verdad sobre el caso Savolta*, on ja es pot verificar el geni de l'autor per a intercanviar discursos i estils narratius. Aquesta obra que es considera per bona part de la crítica moderna com un punt d'inflexió amb vistes a la transició democràtica espanyola. L'esmentat llibre, on Mendoza aprofita per revisar el panorama de les lluites sindicals a la Barcelona de principis de segle XX, va rebre el Premio de la Crítica. Més endavant ha publicat més d'una dotzena de llibres, algun dels quals per episodis al diari El País.

A més de *La verdad sobre el caso Savolta*, que es va adaptar al cinema per Antonio Drove (1980), hi ha hagut versions cinematogràfiques de *La cripta* (1981), *La ciudad de los prodigios* (1999) i *El año del diluvio* (2004).

El 1995 va rebre la Creu de Sant Jordi i el 2010 el Premi Planeta

Un cosmopolita de Sarrià

Mendoza veu la seva ciutat natal com només algú que ha passat any fora és capaç d'apreciar: "Porque he nacido aquí y hace cincuenta años que veo su evolución. En una ciudad todo es anónimo, y las cosas funcionan de una manera muy poco humana, que es, al mismo tiempo, la más humana de todas. **Barcelona** y yo hemos formado un matrimonio que ha ido muy bien. Hemos tenido hijos muy sanos y fuertes. Pero mi intención no era esta. A mí lo que me interesaba era lo que sucede en la ciudad. Así, en genérico".

En Nueva York

Aquest interès particular per l'urbà té a veure amb els 10 anys que l'escriptor va passar a Nova York. Va marxar aborrit d'una Barcelona trista, que esperava canvi, però sense saber com ni quan arribaria:

"Cuando llegué a Nueva York en 1973 parecía que era el infierno, la gente sólo veía al navajero o al violador. Cuando me fui, años después, eran las mismas calles, el mismo índice de criminalidad, pero la gente iba como si fuera al Triánón. Barcelona era un buen ejemplo de ciudad, dio la batalla de la modernidad y creo que la dio bien".

Obres

- 1975: *La verdad sobre el caso Savolta*
- 1979: *El misterio de la cripta embrujada*
- 1982: *El laberinto de las aceitunas*
- 1986: *La ciudad de los prodigios*
- 1989: *La isla inaudita*
- 1990: *Sin noticias de Gurb*
- 1990: *Restauració*
- 1992: *El año del diluvio*
- 1996: *Una comedia ligera*
- 2001: *La aventura del tocador de señoras*
- 2001: *El último trayecto de Horacio Dos* (a *El País*)
- 2001: *Baroja, la contradicción* (assaig biogràfic)
- 2003: *Barcelona modernista*
- 2005: *Mauricio o las elecciones primarias*
- 2008: *El asombroso viaje de Pomponio Flato*
- 2010: *Riña de gatos*
- 2012: *El enredo de la bolsa o la vida*